

Frederick James Essery, bekend als Fred, werd op 1 januari 1924 geboren in St. Catharines, een stad aan de zuidoever van het Ontariomeer. Zijn vader, Frederick Robert Essery (1881–1954), was ook in Ontario geboren. Zijn moeder, Charlotte Ellen Davis (1895–1961), was in Londen, Engeland, geboren en in 1909 naar Canada geëmigreerd. Zijn ouders trouwden in 1916 in St. Catharines en kregen vijf kinderen: Kathleen, Edwin, Walter, Audrey en Fred. Het gezin behoorde tot de Anglicaanse Kerk.

Op 12 april 1932 — de 17e verjaardag van Kathleen — verdronk de 12-jarige Walter in het Old Welland Canal. De kano waarin hij samen met twee vrienden zat, maakte water en kapseisde. Een van Walters vrienden verdronk ook; de ander wist naar de oever te zwemmen.

Fred doorliep de acht klassen van de *public school* en verliet deze in 1938 op 14-jarige leeftijd. De laatste anderhalf jaar voor hij in dienst trad, werkte hij als *machine operator* bij Columbus Chain Co. in St. Catharines, een bedrijf dat deel uitmaakte van McKinnon Industries, een leverancier van auto's en auto-onderdelen. McKinnon Industries was in 1929 overgenomen door General Motors, maar werd door de lokale bevolking nog steeds McKinnons genoemd. Mogelijk was ook Freds vader, die gieter was, in dienst bij dit bedrijf.

McKinnon Industries Ltd., Ontario Street, St. Catharines, 1938.

Bron: Archives & Special Collections, Brock University Library.

Fred had geen specifieke hobby's, maar hij deed wel graag aan sport, in het bijzonder lacrosse, de nationale zomersport van Canada. In 1943 speelde hij in het *St. Catharines Athletics* lacrosseteam, waar hij de bijnaam 'Skippy' had — een naam die niet misstaat tussen namen als 'Geezil', 'Builder', 'Pung', 'Tank' en 'Spark'.

In 1943 werd hij opgeroepen voor militaire dienst onder de National Resources Mobilization Act. Aanvankelijk werden NRMA-troepen alleen ingezet om het Canadese grondgebied te verdedigen. Fred trad in dienst op 5 april in Toronto en werd ingedeeld bij het Artilleriecorps — de Royal Canadian Artillery (RCA). In mei en juni volgde hij een basistraining in Peterborough, Ontario. Daarna volgde hij een artillerietraining bij het *A23 Coast and Anti-Aircraft Artillery Training Centre* in Halifax, Nova Scotia.

In augustus werd Fred geplaatst bij de *40th Heavy Anti-Aircraft Battery* van de RCA in Sault Ste. Marie, in het noorden van Ontario. Deze eenheid zorgde voor de bescherming van de Canadese sluizen in de belangrijke scheepvaartroute tussen Lake Superior en Lake Huron. Aan het einde van 1943 werd de Batterij verplaatst omdat het risico van een luchtaanval elders hoger ingeschat werd.

Daarna werd Fred als onderdeel van de *Home Defence* op diverse plaatsen gestationeerd, uiteindelijk in Saint John, New Brunswick. Daar meldde hij zich vrijwillig aan voor actieve dienst in het Canadese leger. Op 28 juni 1944 werd hij medisch gekeurd en geschikt bevonden voor dienst *overseas*; hij werd ingedeeld bij het Infanteriecorps. Op 25 juli arriveerde hij in Camp Debert, ongeveer 100 km ten noorden van Halifax, Nova Scotia — een verzamelplaats voor soldaten die naar Europa uitgezonden werden.

Op 1 september 1944 vertrok Fred per boot uit Halifax en arriveerde een week later in Engeland. Daar werd hij ingedeeld bij 3 CIRU, een versterkingseenheid voor de infanterie. In afwachting van zijn inzet op het vasteland van Europa werd hij verder getraind. Op 6 oktober vertrok hij naar Frankrijk en werd hij overgebracht naar zijn nieuwe eenheid, het *Royal Regiment of Canada*, waar hij formeel werd ingelijfd — '*taken on strength*' — op 14 oktober. Het regiment maakte deel uit van de 2e Canadese Infanteriedivisie.

Op 14 oktober bevonden de *Royals* zich 6 km ten zuidoosten van Woensdrecht. Ze vochten in de Slag om de Schelde — het offensief om de oevers van de Schelde op de Duitsers te veroveren, zodat de haven van Antwerpen gebruikt kon worden om de geallieerde troepen te bevoorraden. De 2e Infanteriedivisie werd ingezet op de noordoevers, op het schiereiland Zuid-Beveland en het eiland Walcheren. De Slag om de Schelde duurde van 1 oktober tot 8 november. In de gevechten leden de geallieerden zware verliezen: 12.783 doden en gewonden; de helft daarvan waren Canadezen, de rest militairen van andere nationaliteiten die onder Canadees bevel dienden.

In *Always Ready: A History of The Royal Regiment of Canada* citeert Donald Graves kapitein George Blackburn, die van mening was dat

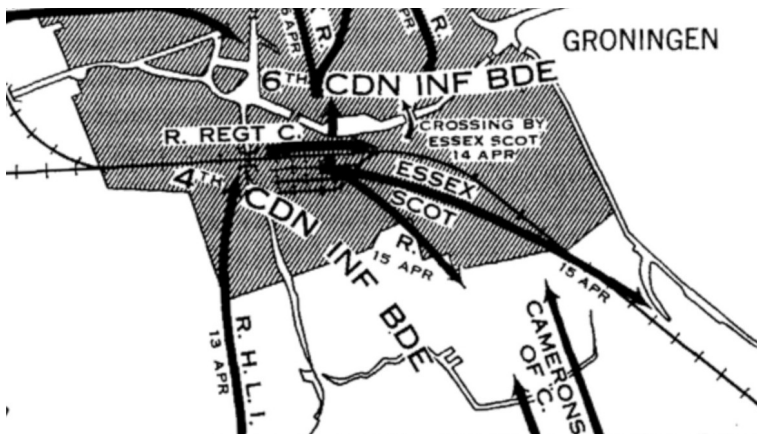
woorden nooit recht doen aan de moed van de infanterist — eeuwig koud, eeuwig nat, eeuwig doodmoe — die op elk moment uit elkaar kan worden geblazen door een mortier of neergeschoten kan worden door machinegeweervuur, zelfs terwijl hij achteraan het bataljon uitgestrekt op de dijk wacht tot hij aan de beurt is in wat hij weet dat een loterij van de dood zal zijn wanneer zijn sectie de leiding overneemt van het peloton dat langs de dijk kruipt of door een overstroomde polder waadt.

Van november 1944 tot januari 1945 overwinterde de 2e Infanteriedivisie bij Nijmegen. Daar was na operatie Market Garden een statisch front ontstaan met een uitstulping in Duits gebied, de *Nijmegen salient*.

In februari 1945 begon het Rijnlandoffensief om de westoever van de Rijn ten noorden van het Ruhrgebied op de Duitsers te veroveren. Op 17 februari werden de Royals voor het eerst ingezet. De geallieerde troepen leden zware verliezen tijdens het Rijnlandoffensief. Voor de Royals was 3 maart een van de zwaarste dagen; op die dag leden ze in het noordwestelijke deel van het Hochwald 43 slachtoffers: 12 doden, 30 gewonden en één vermiste soldaat. Nadat Xanten op 11 maart veroverd was, werd de 2e Infanteriedivisie teruggetrokken naar het Reichswald bij Kleef.

Eind maart kon de 2e Infanteriedivisie bij Rees de Rijn oversteken nadat er een bruggenhoofd was gevormd aan de overkant van de rivier. Een snelle opmars naar Noord-Nederland begon.

Op 13 april 1945, nadat Assen was bevrijd, rukte de 2e Infanteriedivisie op naar Groningen. De voorste troepen bestonden uit een colonne tanks van de *Fort Garry Horse*, gevolgd door 'Kangaroos' — tanks zonder geschutskoepel — met soldaten van de Royal Hamilton Light Infantry, de *Rileys*. Bij de stadsgrens kwamen ze onder vuur te liggen van *Flak*-luchtafweergeschut en machinegeweren. Dit was het begin van de Slag om Groningen, die tot 16 april zou duren.

Aanval van de 2e Canadese Infanteriedivisie op het zuiden van Groningen.

Bron: C.P. Stacey, The Victory Campaign (1960).

De Rileys slaagden erin het verzet in het Stadspark en rond de Paterswoldseweg ten zuiden van de Parkweg te breken. Ze probeerden ook tevergeefs de strategisch belangrijke Parkbrug over het Noord-Willemskanaal te veroveren.

Op 14 april werd de gehele 4e Infanteriebrigade — de *Rileys*, de *Royals* en de *Essex Scottish* — ingezet in het zuidwesten van Groningen. De Rileys vochten aan de noordkant van de Paterswoldseweg. Twee compagnieën van de Royals wisten tussen vier uur en half vijf 's morgens met boten de overkant van het kanaal ten zuiden van de Parkbrug te bereiken en zo een tweede front te openen. Om zeven uur hadden ze de Parkbrug onder controle.

De rest van de dag waren de Royals bezig met het zuiveren van gebied ten oosten van het Noord-Willemskanaal en ten zuiden van het Verbindingskanaal en de vlak daarbij gelegen spoorlijn. Aan het eind van de ochtend werd het Essex Scottish Regiment ingezet om de Royals te ondersteunen.

De Canadezen leverden zware huis-aan-huisgevechten om de verdedigers, Duitsers en Nederlandse SS-ers, te verdrijven. De verdedigers hadden zich op de bovenste verdiepingen van de appartementenblokken verschanst. Ook hadden de Canadezen veel last van strategisch geplaatst Flak-geschut waarmee de Duitsers vanaf de Hereweg de Parkweg en de Parkbrug onder vuur hielden. Pas toen enkele tanks van de Fort Garry Horse het geschut van de Duitsers hadden uitgeschakeld, konden de Canadezen oprukken en hun doel voor die dag bereiken.

Bij de gevechten in Groningen op 14 april sneuvelden acht soldaten van het Royal Regiment of Canada, één van hen was Fred Essery.

Fred werd op 15 april begraven op de Zuiderbegraafplaats in het Asserbos in Assen. In 1946 werd hij herbegraven op de Canadese Begraafplaats in Holten, waar hij nu rust in graf 10.E.04. Op zijn grafsteen staat geen persoonlijke inscriptie.

Na zijn overlijden kreeg Frederick James Essery de volgende Canadese militaire onderscheidingen: de *1939-1945 Star*, de *France and Germany Star*, de *War Medal 1939-1945* en de *Canadian Volunteer Service Medal with Clasp*.

In Canada wordt Fred herdacht op de *Grantham Township Cenotaph* op de *Victoria Lawn Cemetery* in St. Catharines. Zijn naam staat ook vermeld op de *St. Catharines Honour Roll 1939-1945* — een gedenkplaat aan de muur van het stadhuis.

Freds broer Edwin diende bij het Ordnance Corps van het Canadese leger; hij werd uitgezonden naar Europa en keerde na de oorlog naar Canada terug.

